

Korte Mededelingen

WAARNEMING VAN EEN MOGELIJKE BASTAARD VAN BRANDGANS (Branta leucopsis) x KOLGANS (Anser albifrons).

Toen we tijdens een excursie in Z.O. Friesland op 9 februari 1964 in het gebied van de Grote Brekken de vele 1000den Kol- en Brandganzen afzochten op bijzonderheden, maakte Ente ons nabij Eesterga, aan de weg Lemmer—Follega, opmerkzaam op een 'afwijkende' Brandgans, die zich eenzaam ophield in een afgescheiden groepje van 10 Kolganzen. De vogels bevonden zich op een weiland ongeveer 300 meter van de hoger gelegen weg. Het was zwaar bewolkt weer met af en toe lichte motregen, matige N.W. wind en een temperatuur van ong. 4° C. Met onze kijkers (7 × 42, 10 × 45, 7 × 50, 16 × 50 en 18 en 25 × Holl. eenogen) konden we de ganzen langdurig en goed waarnemen. Van het bedoelde afwijkende exemplaar noteerden we ter plaatse de volgende kenmerken:

Kop: brandgansachtige tekening; wangen vuilwit/grijs; bovenzijde donker tot zwart als Brandgans; zwart op kop naar voren in tweeën gespleten overgaand in zwarte strepen door oog, daartussen vrij grote witte bles, hoog oplopend.

Hals: als bovenzijde kop, met ovale grens naar minder donkere borst en buik.

Lichaam: waar de Brandgans op zijkanen en buik wit is, was deze vogel donkergrijs tot iets achter de poten. Rest van lichaam iets lichter van kleur (vleugels, rug). Onderstaartdekveren: wit.

Snavel: kort en donker.

Poten: geel/oranje, vrij kort.

Habitus: lichaam wat langer dan dat van de Brandgans, meer naar het type van de Kolgans (evt. andere 'grauwe gans').

De vogel werd niet in de vlucht gezien, hij reageerde niet op overvliegende Brandganzen.

Wij vermoeden met een kruising van een Brandgans en Kolgans te doen te hebben gehad.

Prof. Dr K. H. Voous was zo vriendelijk ons enige literatuur ter beschikking te stellen, waaruit ons bleek dat er verschillende voorbeelden zijn van kruisingen tussen 'zwarte en grauwe' ganzen (Berry, Nagy), maar slechts heel weinig van Brandgans × Kolgans, en de meesten dan nog van dieren uit gevangenschap. Nagy schrijft hierover dat hij nimmer bastaarden — als mogelijk door ons gezien — uit de vrije natuur in handen kreeg. Over deze bastaarden, in toto 4 museum exx., zegt hij o-a.:

„die Stirn hat immer einen mehr oder weniger ausgebildeten weissen Fleck, entsprechend der Blässe der *albifrons*-Gans. Einige Male ist die Stirnfläche braun, weisz gesprenkelt. Bei allen Exemplaren ist zwischen dem Schnabel und dem Auge ein groszer schwärzlicher Fleck, der aber nicht ganz bis zur Schnabelwurzel recht. Bei allen ist der Scheitel und der Nacken schwarz, die Kopfseiten sind grauweis — *Br.-leucopsis*—

Merkmal! Dies zieht sich manchmal etwas auf den Hals herab. Die schwärzliche Farbe des Scheitels und des Nackens geht am Hals ins Schwarzbraune über und zieht sich hinunter auf die Brust, auf dem silbergrauen Bauch mit scharfer Grenzlinie endend. Auf dem Bauch befindet sich kein einziger schwarzer Fleck! Auf dessen Seiten bilden die breiten dunkelbraunen Federn mit helleren Säumen ein *albifrons*-Merkmal. Der Rücken gleicht ganz dem der Bläszgans; Schultern und grosse Deckfedern sind aschgrau".

De afbeelding van de hybride Brandgans \times Grauwe Gans (Berry, tegenover p. 102) lijkt speciaal wat koptekening betreft niet op het door ons geziene ex. Ook raadpleging van Peter Scott (1957) leverde geen enkel ex. op dat met onze waarneming klopte.

De beschrijving van Nagy past wonderwel bij onze waarneming, zij het dan dat onze vogel als geheel van onderen donkerder was dan van boven. Mogelijk wijst dit in de richting van een kruising met een zeer donkere Kolgans, zoals we die kennen bij de Groenlandse vorm. Ons ex. bevond zich in een groep van 10 Kolganzen en bleef daarbij.

Wellicht is dit de eerste in het wild waargenomen kruising tussen Brand- en Kolgans.

SUMMARY:

A description is given of a possible hybrid Barnacle x Whitefronted Goose, observed in a flock of several thousands of Whitefronts and Barnacles in the province of Friesland, the Netherlands. From the literature no such observations are known among wild geese.

C. W. Ente, G. Middelma, H. M. de Monchy.

LITERATUUR:

- Berry, J. (1945): Notes on the nesting of geese at Tayfield, Fife, in 1944. *Avicultural Magazine* : 102—107.
 Nagy, E. (1950): Ueber Gänsebastarde. *Syllogomena Biologica*, Festschrift zum 80. Geburtstag von Herrn Pastor dr. med. H. C. Otto Kleinschmidt: 258—260. Leipzig.
 Peterson, R. T. c.s. (1960): *De Vogelgids*, 5e dr.
 Scott, Peter (1957): *A coloured Key to the Wildfowl of the World*.

WAARNEMING VAN EEN VREEMDE RUITER (KLEINE GEEL- POOTRUITER) TE YERSEKE. (*).

Plaats van waarneming.

Gemeente Yerseke: laaggelegen weiland tussen Breedse Dijk en Oosterscheldedijk ten westen van Yerskendam.

Datum.

16 april 1964.

Waarnemer.

Drs. W. J. M. Vader. Op 17 en 18 april is tevergeefs naar het dier gezocht door Dr. K. F. Vaas en mevr. Dr. A. Vaas-van Oven.

O m s t a n d i g h e d e n.

Zeer gunstig: warm, zonnig weer, open terrein. De vogel kon met zon in de rug gedurende ongeveer drie kwartier worden waargenomen met een Leitz 7×50 binoculair-kijker op een afstand van 10 tot 30 meter. Daarna vloog hij, bij een poging om nog dichterbij te komen, op en verdween over de zeedijk.

T e r r e i n.

Zeer vochtig, laaggelegen weiland met enkele greppels en plassen; het water is, door zoute kwel, erg brak en ongeschikt als drinkwater voor het vee. De grond is erg kapotgetrapt door koeien.

A n d e r e v o g e l s o p h e t t e r r e i n.

Ongeveer 15 à 20 Tureluurs, die zeer druk aan het baltsen waren; deze soort broedt talrijk in deze lage weilanden Een vijftal Kieviten, 2 Kemp-haantjes en een Grutto. (Verder Leeuweriken, Spreeuwen en Graspiepers, en een paartje Wintertalingen).

De „geelpoot” (zoals ik de onbekende vogel korthedshalve verder zal aanduiden) associeerde zich niet of nauwelijks met de andere vogels; alleen wanneer bij alarm alle Tureluurs opvlogen, sloot hij zich soms even bij deze aan, om echter spoedig weer zijn eigen gang te gaan. Merkwaardigerwijs zag ik een paar keer, dat de Grutto opvloog en in de buurt van de geelpoot neerstreek, wanneer hij daar na een verstoring uit de buurt van was geraakt.

E e r s t e i n d r u k.

In zit: een kleine, donkere Groenpootruiter met heldergele poten en korte, dunne snavel.

In de vlucht vallen onmiddellijk de effen donkere vleugels en rug op, fel kontrasterend met de witte stuit en ook zeer lichte staart. De poten steken een flink eind buiten de staart uit, veel meer dan bij de Tureluurs en Kemp-haantjes.

N a d e r e b e s c h r i j v i n g.

(Uitgewerkt van de in het veld gemaakte aantekeningen).

K o p.

Bovenop donkerbruin, aan de zijkanten lichtgrijs, met een donkerder plek rondom en vooral achter de ogen. Hierdoor ontstaat dus een soort, niet erg uitgesproken, lichte wenkbrauwstreep.

Oog donker. Kin lichtgrijs.

S n a v e l.

Donker, op zwart af, aan de basis iets lichter. Iets langer dan de kop, geheel recht en opvallend slank. In vergelijking \pm even lang als die van de

Tureluurs, \pm iets langer dan die van de Kemphaantjes, maar dunner dan bij allebei deze soorten.

O n d e r z i j d e.

Keel lichtgrijs, met duidelijke, maar niet erg opvallende donkere overlangs strepen. Borst en buik effen zeer lichtgrijs, alleen aan de flanken enkele donkere vlekken. De streping aan de keel loopt niet zo ver naar beneden door als bij de Tureluurs en Kemphaantjes.

Over de onderstaart ben ik in het veld vergeten iets op te schrijven, maar in mijn herinnering was ook deze licht.

B o v e n z i j d e.

Nek met \pm zelfde patroon als keel, alleen is de streping hier dichter. Rug, schouders en vleugels donkerbruin (donkerder dan Kemphaan en Tureluur), met vele lichte vlekken en stippen; totaal effect nogal als Bosruiter in zomerkleed (die ik in Scandinavië zag). Stuit, alleen in vlucht te zien, helderwit, aan de voorkant stomp begrensd: het wit loopt dus n i e t door op de rug.

Staart lijkt in de vlucht effen lichtgrijs, maar blijkt bij gunstig licht onduidelijk gestreept, „als een verschoten Tureluurstaart”.

G e l u i d.

Over het algemeen was de vogel nogal zwijgzaam. Alleen bij het opvliegen meestal een of twee keer een nogal „kleurloos” klinkende een- of tweelettergrepige roep, niet erg luid; iets als tjuu-tjuu of kjuu-kjuu, met naar de oë neigende uu's.

V e r d e r e b i j z o n d e r h e d e n.

De houding, met meestal lange, gestrekte nek, lijkt feitelijk nogal op die van de Kemphaantjes, door de veel langere poten en slankere nek is het effect echter heel verschillend; de totaalindruk is Groenpootachtig, afgezien van de veel kortere snavel

De geelpoot was vrijwel konstant in beweging; de bewegingen zijn echter eerder te omschrijven als elegant, dan zoals zo vaak bij de Tureluurs, als zenuwachtig. Zo vertoonde hij net als Tureluurs veel „bobbing”, maar deze beweging maakt bij de geelpoot een langzamer en „vloeiender” indruk.

De vogel fourageerde meestal in of aan de oever van de plasjes, enkele keren tot aan de buik in het water. Het voedselzoeken is vnl. een oppervlakkig pikken, zowel van de bodem als van de wateroppervlakte; ook werden wel prooien tussen de vegetatie weggepikt.

Enkele keren zag ik de vogel echter in de plasjes ook boren, met snel herhaalde, loodrechte bewegingen; de prooi in dat geval de Zeeduizendpoot, *Nereis diversicolor*. De meeste wormen werden direkt doorgeslikt, maar drie keer werd een worm eerst in het water afgespoeld.

De geelpoot was niet erg schuw, meestal vloog hij pas af na alarm van de Tureluurs of de Grutto. Evenals deze bleef de geelpoot bij het neerkomen

soms even met vertikaal gestrekte vleugels staan, alvorens deze langzaam in te vouwen.

D e t e r m i n a t i e.

In het veld dacht ik direkt, door de knalgele poten, aan een Geelpootruiter, maar bij thuiskomst bleek de waargenomen vogel zozeer af te wijken van de beschrijving en afbeelding van deze soort in de Vogelgids, dat ik aan de juistheid van deze veronderstelling begon te twifelen, hoewel ik ook niet kon begrijpen, wat het anders moest zijn.

Gezien de afmetingen van „mijn” geelpoot, de rechte, vrij korte snavel, en de een- of tweedelige roep, leek mij de Grote Geelpootruiter wel bijna uitgesloten.

De Kleine Geelpootruiter heeft echter volgens de Vogelgids „Zelfde gestalte als Tureluur, en zelfde kleur en tekening als Groenpootruiter (zij het zonder de witte rugwig)”.

De door mij waargenomen vogel zou echter veel beter gekarakteriseerd zijn als: „kleiner en donkerder dan Groenpootruiter, maar ongeveer zelfde gestalte en tekening (zij het met kortere snavel en zonder witte rugwig).”

In vergelijking met de afbeelding van de Kleine Geelpootruiter in de Vogelgids maakte de Yersekse-vogel een duidelijk donkerder indruk aan de bovenzijde en een wittere op de buik. Ook waren de strepen op de keel wat duidelijker en liepen minder ver door, had de vogel vlekken op de flanken, een onduidelijker staartpatroon, en maakte tenslotte ook het koppatroon een iets andere indruk (niet met z o'n duidelijke donkere oogstreep als op de figuur). Ik besloot daarom de waarneming nog maar liever voorlopig niet in te zenden. Later heb ik echter een Amerikaanse Vogelgids (3rd edition) tot mijn beschikking gekregen, en tot mijn aangename verrassing blijken de afbeeldingen met de door mij waargenomen kenmerken overeen te komen, al blijven er enige verschilpunten bestaan, nl.

1. In mijn gevoel was de waargenomen geelpoot nog iets donkerder op de rug, met een levendiger en „onregelmatiger” vlekkenpatroon (op de figuur lijken de lichte vlekken op rijen te staan).
2. De streping op de keel was iets duidelijker dan op de figuur, terwijl op de flank donkere vlekken te zien waren (ongeveer als op figuur Grote Geelpootruiter).
3. Op de figuur van de vliegende vogel is de staart overlangs gestreept. Ongelukkigerwijs noteerde ik in het veld alleen „gestreept”, maar in mijn herinnering was de staart van de waargenomen vogel onduidelijk d w a r s gestreept.

Gezien de grote verdere overeenkomst met de afbeeldingen en beschrijving, en de afwezigheid van veel op de Geelpootruiter gelijkende soorten, meen ik nu toch echter wel voldoende zekerheid te hebben om mijn waarneming in te zenden ter beoordeling van de Kommissie voor de Nederlandse Avifauna als een eenmanswaarneming van de Kleine Geelpootruiter (*Tringa flavipes*), hoewel dat blijkens de Avifauna van Nederland de eerste waarneming van Nederland zou zijn.

W. J. M. Vader.

TWEEDE WAARNEMING VAN OEHOE (*Bubo bubo bubo*) IN NEDERLAND (*).

De heer F. J. Scholten maakte mij opmerkzaam op een volgens hem betrouwbare veldwaarneming van een Oehoe door zijn jachtopzichters in zijn jachtveld aan de Duitse grens in de gemeente Losser (Ov.).

Daar deze waarneming mij bijzonder interesseerde, gezien de eenmalige vondst van deze dwaalgast in Limburg (volgens de Avifauna van Nederland „vóór 1900 één geval; één vondst: tussen 1882 en 1887, Nuth”), heb ik op 2 mei 1964 een bezoek aan de heer Scholten gebracht en hier tevens de jachtopzichter, de heer J. Rolink, gesproken, die de Oehoe op zeer korte afstand met goed licht 's morgens om ca. 10.00 uur waarnam op een afstand van ca. 3 m.

De heer Rolink vertelde mij, dat zowel hij als zijn oudere collega, de heer A. J. Koehorst, de Oehoe dikwijls, zowel in het jaar 1960 als in het jaar 1961 gedurende de maanden november en december 's nachts hadden horen roepen. Zij hoorden de kenmerkende en ver dragende roep „oe-woe” (Naumann spreekt van „weit hörbar”), soms bij zeer stil weer op een afstand van ca. 2 km, gedurende die maanden vaak tussen 24.00 uur en 1.00 uur tijdens hun surveillances in het jachtveld, toebehorend aan de heer F. J. Scholten, op verschillende plaatsen in een terrein met een doorsnee van 3 km. Dit gebied onder de gemeente Losser staat bekend als Lutterzand, Meuleman en Kampbrug. De heer Rolink merkte op, dat het geluid veel verder reikte dan dat van Bos-, Kerk- of Ransuil, welke uilenroepen hij kende, omdat deze uilen in zijn jachtveld veel voorkomen.

Hoewel het voor de heren Rolink en Koehorst vaststond, dat zij hier met de Oehoe te doen moesten hebben, duurde het tot eind maart 1961, voordat de heer Rolink erin slaagde de Oehoe zeer fraai waar te nemen. Op zekere dag werd zijn aandacht getrokken door ca. 15 Eksters en Vlaamse Gaaien, die in een gemengd berken- en dennenbosje in de buurt Punthuizen op een bepaald punt een enorm kabaal maakten. Voorzichtig en oplettend rondkijkend zag hij de Oehoe op ca. 3 m hoogte, roerloos tegen een dennestam gedrukt, zitten en kon hem gedurende ca. 10 minuten in alle onderdelen nauwkeurig waarnemen. De Oehoe zat op een 3 à 5 cm dikke dennetak, waaromheen zich de enorme klauwen duidelijk uitspreidden. De poten waren geheel bevederd. De grootte van de Oehoe schatte hij op ± 70 cm, ongeveer de dubbele grootte van de Bos-, Kerk- en Ransuil, welke soorten hij alle goed kende.

De zeer grote fel oranje „katte-ogen”, die de vogel nu en dan met zijn oogvlies afsloot, vond hij bijzonder opvallend. Ook noemde hij de lange oorpluimen. Na 10 minuten vloog de Oehoe rustig weg, waarbij de heer Rolink de enorme vlucht opviel.

Dat hij gedurende het voorjaar de Oehoe 's nachts niet hoorde roepen, is misschien te verklaren door het feit, dat de jachtopzichters er hoofdzakelijk in de jachtijd november-december 's avonds en 's nachts op uit trekken om contrôle op stroperij uit te oefenen. In de voorjaarsmaanden hebben

zij 's avonds of 's nachts in hun jachtveld een minder belangrijke taak.

Het verhaal van de heer Rolink maakte op mij een volkomen betrouwbare indruk, terwijl zijn waarneming m.i. in alle details met die van de Oehoe geheel overeenkomt.

Ik durf dan ook met grote zekerheid te stellen, dat het bewijs van het voor de tweede maal voorkomen van de Oehoe in ons land, en tevens voor de eerste maal gedurende deze eeuw, is geleverd.

Hoe lang de Oehoe in dit jachtveld gebleven is, is niet met zekerheid te zeggen. Wel staat vast, dat hij zowel in het najaar 1960 als 1961 veelvuldig 's nachts gehoord is en in het voorjaar 1961 gezien. Dat wij hier met dezelfde vogel te doen hebben gehad, lijkt mij waarschijnlijk, gezien het uiterst zelden voorkomen van deze soort in ons land.

C. J. Coldewey.

LAAT RUIENDE SNOR (Locustella luscinioides)

Onlangs het boekje Identification for Ringers (I) van Williamson doorbladerend, las ik bij de Snor dat de rui plaats vindt in herfst en winter met als aanvangsdatum begin oktober.

Op 30 april 1962 ving ik in Hoophuizen een Snor, die juist door de rui was. Alle slagpennen waren echter nog groeiende. De vleugelmaat van het exemplaar was 54 mm, terwijl de normale lengte 63—70 mm is.

Het feit, dat alle slagpennen onvolledig ontwikkeld waren, doet vermoeden dat de vogel gedurende enige tijd niet in staat geweest is tot vliegen.

Op de datum van de vangst zaten de 8e, 9e en 10e slagpen van beide vleugels bijv. nog in bloedschachten en waren de bloedschachten van de andere slagpennen nog niet verhoord. Onbegrijpelijk was het dat de vogel met hulp van deze onontwikkelde vleugels Nederland had bereikt. Deze waarneming bevestigt het vermoeden van Williamson dat sommige vogels tijdens de rui niet in staat zijn tot vliegen. In dit geval zal het begin van rui stellig aanmerkelijk later zijn gevallen dan Williamson aangeeft.

In hoeverre de gevangen vogel een uitzondering is op deze ruidatum is mij niet bekend.

Chr. van Orden.

WAARNEMING VAN EEN WITHALSVLIEGENVANGER

(Ficedula albicollis) ()*.

Toen ik op 9 mei 1964 in het verband van het vogelpopulatie-onderzoek in Meijndel mijn normale rondgang door het mij aangewezen kavel maakte, werd mijn oor plotseling getroffen door een niet harde maar toch zeer wel-luidende vogelzang.

Boven in de top van een Meidoorn zat een vogel van gelijke grootte als een daar ook aanwezig Paapje, maar met een uitgesproken tekening. Het meest opmerkelijke was de witte halsband tussen de zwarte kop en de zwarte bovendelen. Op het voorhoofd bevond zich ook een flinke witte vlek.

Het vogeltje zong een tamelijk lang liedje, dat regelmatig onderbroken werd door een soort „getsjirp” om dan weer op de oude voet voort te zingen.

Naast de grote witte vleugelvlek was nog een kleinere vlek te zien waarvan de bovenrand begrensd werd door het zwart van de rug en verder omvat werd door het donker olijfbraun van de vleugeleinden.

Na ongeveer 8 minuten vloog de vogel op, waarbij een witte stuit zichtbaar werd, en verdween in noordelijke richting.

De bovenomschreven kenmerken maakten het mij niet moeilijk de vogel te determineren als een Withalsvliegenvanger.

C. A. Regensburg de Mooy.

SUMMARY:

New record of the Collared Flycatcher (Ficedula albicollis).

On May the 9th, 1964 a specimen of the Collared Flycatcher was seen in the dunes near Wassenaar, Province of Zuid-Holland.

NIEUWE WAARNEMING VAN WILGENGORS (Emberiza aureola) IN NEDERLAND (**).

Het Zoölogisch Museum van de Universiteit van Amsterdam ontving van de heer H. J. Bokhorst, gezagvoerder van het Lichtschip „Noord-Hinder”, een op het schip verongelukte Wilgengors (*Emberiza aureola* Pallas), waarvan de gegevens hieronder worden vermeld.

Reg. Nr. 17082 ♀ 1e jaar, nacht van 10—11 september 1963, Lichtschip „Noord-Hinder”.

Gewicht, bij aankomst, 23 gram; zeer dikke onderhuidse vetlaag.

Schedel niet geheel verbeend.

De vogel is in een jeugdkleed, met sterk gestreepte borstzijden en flanken. De binnenzijde van de huid vertoonde geen bloedspoolen, doch aan de zijkant van de borst bevinden zich een paar nieuwe, gele veren.

Vleugel $74\frac{1}{2}$, staart $21\frac{1}{2}$, snavel (gemeten vanaf voorhoofd) 12 mm.

De vogel is aan de keel gewond; klaarblijkelijk is hij in de duisternis tegen een draad gevlogen, of althans ergens tegenaan gebotst.

In dezelfde nacht van 10—11 september, zijn tussen 21.00 en 4.30 uur ook nog de volgende vogelsoorten aan boord van het lichtschip gevlogen en verongelukt: 3 Waterrallen, 2 Kanoetstrandlopers, 2 Paapjes, 1 Gekraagde Roodstaart, 1 Kleine Karekiet, 1 Rietzanger, 6 Tuinfluiters, 1 Fitis en 6 Bonte Vliegenvangers. Al deze vogels zijn naar het Zoölogisch Museum gezonden en de determinatie is aldaar bevestigd. Er was die nacht klaarblijkelijk een niet onaanzienlijke trek. Het weer was betrokken, met meestal helder zicht, maar om ca. 03.00 uur viel enige regen. De wind was NE, windkracht 3—4. Temperatuur 15° C.

De Wilgengors, die zich gezien zijn flinke vetvoorraad in een uitstekende trek-conditie bevond, moet ergens ver uit het noordoosten zijn gekomen. De Wilgengorst is een Siberisch fauna-element; zijn dichtstbijzijnde broedplaatsen zijn gelegen in Finland. Hij trekt hoofdzakelijk naar tropisch Zuidoost-Azië. In West Europa is hij een dwaalgast.

De „Avifauna van Nederland” (Ardea 50, 1962 : 92) vermeldt van de Wilgengors twee vangsten, waarvan één vóór 1900 en één van 12 september 1939 op de vinkenbaan te Monster (Z.H.). Het is gebleken, dat de laatst genoemde vogel een kooivogel was, die bij wijze van grap door een vinker als in het wild gevangen is gerapporteerd. De thans gemelde vogel van het Lichtschip „Noord-Hinder” is dus het eerste Nederlandse exemplaar van deze soort in deze eeuw.

De schrijvers zijn de gezagvoerder en de bemanning van het Lichtschip „Noord-Hinder” zeer erkentelijk voor de bijzonder aangename en enthousiaste wijze waarop zij reeds vele jaren de op hun schip aangevlogen vogels voor onderzoek in het Zoölogisch Museum van Amsterdam beschikbaar stellen.

SUMMARY:

Second record of Yellow-Breasted Bunting (Emberiza aureola) in the Netherlands.

The Zoological Museum of the University of Amsterdam received a specimen of the Yellow-breasted Bunting (*Emberiza aureola*) with the following particulars.

Reg. nr. 17082 ♀ 1st year, found dead on board the lightship „Noord-Hinder” at the mouth of the River Schelde, off Vlissingen, in the night of 10—11 September 1963. The bird weighed 23 grams and had a thick layer of subcutaneous fat. That night 23 other birds belonging to 9 species crashed and were found on board the ship. Contrary to the „Avifauna of the Netherlands” (Ardea 50, 1962 : 92) the only other trustworthy record of the Yellow-breasted Bunting in the Netherlands is that of 12 October 1890, Harderwijk.

D. Dekker
K. H. Voous

Wetenschappelijke Vergadering op 18 april 1964 te Scheveningen

Prof. Dr. K. H. Voous sprak aan de hand van huden over het onderwerp: „Systematische en geografische vragen rondom Europese en Amerikaanse Bosuilen”. Een interessante, moeilijke materie, die op eenvoudige, begrijpelijke wijze werd uiteengezet.

Gedurende 25 minuten liet de heer C. J. de Visser vogelgeluiden horen, die door hem werden verzameld van diverse platen en op de geluidsband gezet. Familiegewijs gerangschikt bood dit een goede gelegenheid vergelijkingen te maken.

Ten slotte vertoonde de heer K. Zweeres de 16 mm kleurenfilm „Zeevogels en rot-sen”, opgenomen in opdracht van de Royal Society for the Protection of Birds. Deze prachtige film gaf een goed beeld van het vogelleven van ZW-Wales en van de eilanden gelegen voor de kust.

M. J. Tekke, Secretaris.

Wetenschappelijke Vergadering op 24 oktober 1964 in Hotel Krasnapolski te Amsterdam

Onder grote belangstelling werd in Hotel Krasnapolski te Amsterdam deze vergadering gehouden. De eerste spreker was de heer G. Atkinson Willes over het onderwerp Wildfowl count in Great Britain. Voorts sprak de heer A. Y. Norris over de vogels van Nieuw-Zeeland en vertoonde deze kleurendia's en een film. Dr. W. Suetens hield een voordracht over de vogels van de Marismas van de Guadalquivir en vertoonde zijn kleurenfilm en kleurendia's. Als extra attractie kregen de aanwezigen een serie kleurendia's te zien die de heer J. D. G. Peereboom Voller maakte van het eerste broedgeval van de Bijeneter in Nederland.

M. J. Tekke, Secretaris.

Literatuur

M. DE JONG — *Vogels van wad en slik*. — Van Dishoeck, Bussum. 1964. 112 pp. Prijs f 5,90.

Na de *Vogels in het open veld* en *Vogels in bos, park en stad* heeft de schrijver zich gewaagd aan Plevieren, Ruiters, Strandlopers, Snippen, Grutto's, Wulpen, Kluten, Franjepoten, Meeuwen, Jagers en nog enkele andere soorten van diverse pluimage van wad en slik en zeekust. De opzet is wat verschillend van die van de vorige deeltjes: het is een meer systematisch, zelfs volledig overzicht van de soorten van de genoemde groepen voor zover deze niet reeds in de andere deeltjes waren besproken. De tekst is wederom zeer zorgvuldig samengesteld, eenvoudig en persoonlijk geschreven, doch bevat als gevolg van de opzet meer „boekenwijsheid” dan de voorafgaande deeltjes. De beginnende en jeugdige vogelliefhebbers zullen hier veel goed weergegeven stof en aantrekkelijke details in vinden. De talrijke afbeeldingen van Rein Stuurman zijn goed en levendig; doch de afbeelding van zo'n weinig bekende soort als de Breedbekstrandloper is wel mislukt. De reproductie van negen kleurenfoto's, merendeels van J. F. Sollie en Cees Scholtz is goed geslaagd. Een fris vogelboekje.

K. H. Voous.